

Oprah Winfrey: «Fins aquí hem arribat»

«Els homes poderosos no han volgut escoltar ni creure les dones que deien la veritat»

La presentadora i productora Oprah Winfrey ha rebut el premi honorífic Cecil B. De Mille als Globus d'Or i ha pronunciat un discurs que ha arrencat els aplaudiments del món sencer.

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=fN5HV79_8B8

El 1964 jo era una nena petita que seia al terra de linòleum de la cuina de casa de la meva mare, a Milwaukee, i mirava com Anne Bancroft entregava l'Oscar al millor actor durant els 35ens premis de l'Acadèmia. Va obrir el sobre i va dir cinc paraules que van fer història: "El guanyador és Sidney Poitier". A l'escenari va aparèixer l'home més elegant que jo havia vist mai. Duia una corbata blanca i per descomptat la seva pell era negra, i jo tampoc havia vist mai que s'homenatgés un home negre d'aquella manera. He intentat explicar moltes vegades què va suposar un moment com aquell per a una nena com jo, que mirava la tele mentre la mare arribava a casa cansada de netejar les cases d'altra gent.

L'any 1982, Sidney va rebre el premi Cecil B. DeMille aquí als Globus d'Or. Avui hi deu haver nenes que veuen com soc la primera dona negra que guanya aquest mateix premi. És un honor i un privilegi compartir la nit amb elles.

Parlar i dir la veritat és l'eina més poderosa que tenim. Em sento inspirada i especialment orgullosa de les dones que s'han sentit prou fortes i empoderades per compartir la seva experiència personal [d'haver patit abusos sexuals]. Els qui estem en aquesta sala expliquem històries, i aquest any nosaltres hem esdevingut la història.

El problema de l'assetjament sexual no afecta només la indústria de l'espectacle. Va més enllà de cultures, races, religions, partits o llocs de treball. Aquesta nit vull donar les gràcies a totes les dones que han aguantat i suportat anys d'assetjament perquè, com la meva mare, tenien fills per alimentar i factures per pagar i somnis per perseguir. Són les dones de qui mai sentirem els noms: treballadores de la llar, grangeres, metges, científiques, empresàries, esportistes, soldats.

Hi ha algú més. Recy Taylor és un nom que hauríeu de conèixer. Quan era jove, el 1944, la Recy era una mare i esposa jove que tornava a casa després de missa quan va ser segrestada i violada per sis homes blancs i armats. La van abandonar amb els ulls embenats després de violar-la, i la van amenaçar de matar-la si ho explicava a algú. Ella no va callar, va lluitar perquè és fes justícia. La seva història va ser investigada per Rosa Parks, en nom de la National Association for the Advancement of Colored People. Però la justícia no era una opció, llavors, per a una dona negra. Els homes que van intentar destruir-la no van ser mai jutjats. Recy Taylor va morir fa deu dies. Va viure en una cultura dominada per homes poderosos. Durant molt temps no s'ha volgut escoltar ni creure les dones que deien la veritat.

Però ara és el moment, fins aquí hem arribat. S'ha acabat. Confio que Recy Taylor morís sabent que dir la veritat havia servit d'alguna cosa. Ella és aquí, també, en tantes dones que estan dient "me too". I en cada home que decideix escoltar.

He entrevistat persones que han patit molt a la vida. El que tenen en comú és que mantenen l'esperança de veure un matí més clar fins i tot en les nits més fosques. Vull que totes les nenes que m'estan veient sàpiguen que tenim un nou dia a l'horitzó. I quan aquest dia finalment despunti

serà gràcies a una colla de dones magnífiques, moltes de les quals són ara en aquesta sala.

I gràcies també als homes fenomenals que se sumaran a la lluita, fins que arribi el moment en què no calgui dir "me too" mai més.